

Benoît Hermans: Gevonden foto's

CV

Geboren: 1963, Wahlwiller (Limburg)

Opleiding: Academie voor Beeldende Kunsten Maas-tricht en Jan van Eyck Academie (mixed media en theorie)

Maakt: fotomontages

Recente tentoonstelling: bij Ornis A. Galerie, Amsterdam

Geïnspireerd door: Hannah Höch, een Duitse dadaïstische kunstenaar

Zag onlangs: Lynn Foulkes in Museum Kurhaus in Kleef (t/m 2 maart)

DOOR TESSA VERHEUL

Benoît Hermans

“Geïnspireerd door de twintigste-eeuwse fotocollages van kunstenaars van het surrealisme en het dadaïsme begon ik jaren geleden foto's te verzamelen en te bewerken. In een reproductie van de negentiende-eeuwse Britse schilder Waterhouse haalde ik met een etsnaald onderdelen weg en tekende ik nieuwe elementen. Ik maakte van een sentimenteel plaatje van een spinster een abstracter beeld waarin de vrouw wel vastgebonden leek door alle draden. Het was voor mij een openbaring dat ik op deze manier vormen en stijlen met elkaar kon verbinden. Waar ik in deze beginperiode nog dicht bij de oorspronkelijke foto bleef, en kleine wijzigingen maakte, breng ik inmiddels in mijn fotocollages heel verschillende elementen bij elkaar.

Ik begin met een gevonden foto; die is voor mij het uitgangspunt. Ik vraag me af wat ik aan de foto kan veranderen waardoor het originele beeld direct in puin ligt, en waardoor ik een nieuw verhaal kan vertellen. Ik knip een onderdeel uit en breng het samen met een schildering die ik heb gevonden of zelf heb gemaakt, en met objecten als een opgezette vogel of een plastic pop. Als ik op zoek ga naar materiaal, bijvoorbeeld in een kringloopwinkel, weet ik

meestal direct welke foto's en objecten bruikbaar zijn. Een precies plan heb ik dan nog niet. Soms staan gevonden voorwerpen jaren in mijn atelier. Het kan een hele tijd duren voordat ik weet wat ik er precies mee kan.

Ik probeer een compositie te maken waarin je in principe alle onderdelen van elkaar kunt onderscheiden maar waarin tegelijkertijd een overtuigende samenhang bestaat. Pure harmonie, zoals in al die geïdealiseerde laat-Renaissancistische composities, is wat mij betreft niet interessant om naar te kijken. Ik werk vanuit een dissonant, een perspectief moet niet realistisch zijn wat mij betreft. Als het niet helemaal klopt, ben je meer getriggerd om ernaar te kijken.

Ik verwerk ook reproducties van iconen uit de kunstgeschiedenis, bijvoorbeeld een zelfportret van Dalí. Het is voor mij een manier om met kunstenaars een concurrentiestrijd aan te gaan. Omdat deze kunstwerken al bekend zijn bij het publiek, lukt het mij om mensen nog meer over het beeld te laten nadenken. Ze kijken niet alleen naar de manier waarop ik de vormen heb veranderd maar ook naar hoe de verschillende stijlen zich tot elkaar verhouden. En naar wat de relatie met het originele kunstwerk is.

Want ik ben niet alleen maar aan het plunderen, ik wil dat de zelfstandige kracht van elk onderdeel dat ik gebruik in mijn fotomontages behouden blijft. Ik wil dat de diversiteit van objecten die ik tegenkom tijdens het zoeken van materialen, in het uiteindelijk kunstwerk voelbaar blijft.” ■

“ALS HET NIET HELEMAAL KLOPT, BEN JE MEER GETRIGGERD OM ERNAAR TE KIJKEN”

Benoît Hermans
Dochter van Kirgizië II,
1997 Rabo Kunstcollectie,
courtesy Ornis A. Gallery